

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/93/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118204208
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8118204208.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a členov senátu, sudkyne JUDr. Jany Burešovej a sudcu Mgr. Miloša Koleka v spore žalobcov: 1) B. A. - P., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. Q. XX, XXX XX F., 2) Q. A. - P., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. Q. XX, XXX XX F., oboch zastúpených advokátom JUDr. Igorom Šafrankom, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 7Csp/70/2018-104 zo dňa 03.06.2019 takto

rozhodol:

Mení rozsudok tak, že žalobu zamietá.

Priznáva žalovanému voči žalobcom nárok na náhradu trov prvoinštančného ako aj odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške trov bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:
„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom sumu 150 Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
II. Žalobcovia majú vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že o žalobe žalobcov, ktorou sa domáhali nároku na primerané finančné zadostučinenie, rozhodol pôvodne rozsudkom z 8.10.2018 tak, že uložil žalovanému zaplatiť žalobcom sumu 150 eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Po zrušení rozsudku vo vyhovujúcom výroku odvolacím súdom vec opätovne prejednal a zistil tento skutkový stav:

Rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 9C/189/2015-26 zo dňa 23.11.2015 súd žalobu žalobcov v časti o určenie neplatnosti Zmluvy o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX zo dňa 14.10.2015 zamietol. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcom bezdôvodné obohatenie vo výške 549,60 eura. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 26.01.2016. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu 1. stupňa vyplýva, že súd vzťah medzi stranami sporu posúdil ako vzťah z bezdôvodného obohatenia, pričom išlo o plnenie bez právneho dôvodu, keďže k vzniku zmluvy nedošlo. Žalovaného zaviazal vydať v prospech žalobcov bezdôvodné obohatenie. Rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7Co/61/2016-46 zo dňa 29.09.2016, v ktorom odvolací súd konštatoval, že žiadosť o poskytnutie úveru obsiahnutá v bode 5 Zmluvy o revolvingovom úvere predstavuje návrh na uzavretie zmluvy podľa ust. § 43a Občianskeho zákonníka. Ak žalovaný zmenil výšku žalobcami žiadaného úveru a úver im schválil v inej výške, fakticky išlo v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka o odmietnutie návrhu žalobcov, ktoré je potrebné považovať za nový návrh. Tento nový návrh musel byť prijatý žalobcami v

zákonom predpísanej písomnej forme. K písomnému prijatiu nového návrhu v zmysle ust. § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka zo strany žalobcov nedošlo, a preto ani Zmluva o revolvingovom úvere vzniknúť nemohla. Aj za predpokladu existencie ústneho či konkludentného súhlasu s novým návrhom zmluvy, čo ale nebolo ničím právne významným preukázané, zmluva by bola neplatná pre nedostatok predpísanej formy, povinnosťou žalobcov bolo vrátiť žalovanému len ním reálne poskytnutú čiastku, ktorá predstavuje sumu 615,71 eura. Žalobcovia v prospech žalovaného uhradili sumu 1.165,31 eura a rozdiel vo výške 549,60 eura je bezdôvodným obohatením získaným žalovaným plnením bez právneho dôvodu.

Žalobcovia pred súdom uviedli, že úver od žalovaného potrebovali, aj ho splácali, žalovaný im stále vyvolával, že úver majú splácať. Z dôvodu že úver preplatili, podali žalobu o bezdôvodné obohatenie a boli úspešní.

Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že boli splnené všetky hmotnoprávne predpoklady pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia žalobcom, ktorí boli k podaniu návrhu aktívne vecne legitimovaní keďže obaja boli žiadateľmi o úver a obidvaja boli žalobcami v prvotnom konaní 9C/189/2015 keď súd ich žalobe vyhovel a obom priznal bezdôvodné obohatenie vo výške 549,60 eura. Nik zo žalobcov netvrdil, že dlh vzniknutý z titulu bezdôvodného obohatenia mal byť žalovaným splnený inak ako rovnakým dielom, preto aj aktívna vecná legitimácia žalobcov bola daná. Sumu 150 eur považoval súd prvej inštancie za sumu primeraného finančného zadostučinenia. Je to satisfakcia za to, že museli podstúpiť uplatnenie svojich práv v konaní pred súdom, čím sú dané predpoklady ust. § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj len „CSP“).

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Prioritne namietal nesprávny procesný postup súdu, ktorý mal za následok porušenie práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. Nesprávnosť má spočívať v tom, že žalobca podstatným spôsobom doplnil žalobu až na pojednávaní 03.06.2019, až na tomto pojednávaní uviedol, že právo ktoré malo byť porušené je Zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, konkrétny postup žalovaného ako veriteľa pri uzatváraní úverovej zmluvy. Žaloba túto skutočnosť neobsahovala, takéto podstatné doplnenie žaloby mal súd považovať za doplnenie skutkových tvrdení žalobcov, teda za zmenu žaloby a tomu zodpovedajúcim spôsobom mal postupovať. Žalovaný pritom už vo vyjadrení k žalobe namietal práve aj tú okolnosť, že žaloba nevymedzuje to, aké právo malo byť porušené a teda v súvislosti s akým porušením sa uplatňuje požiadavka na finančné zadostučinenie. Podľa žalovaného neprípustne a retroaktívne bolo použité ustanovenie Zákona č. 250/2007 Z.z. Súd totiž uviedol, že žalovaný ako veriteľ porušil postup pri uzatváraní úverovej zmluvy, z takéhoto vymedzenia vyplýva, že k porušeniu malo dôjsť v roku 2005. Zákon č. 250/2007 Z.z. pritom nadobudol účinnosť až dňa 01.07.2007, tento zákon, jeho ustanovenia boli neprípustne retroaktívne súdom použité. Neurčitý a vecne nepreskúmateľný je záver súdu o tom, že žalovaný mal porušiť § 4 zákona č. 258/2001 Z.z. a táto skutočnosť má byť dôvodom na finančné zadostučinenie. Rozsudok však nekonkretizuje v čom žalovaný mal ust. § 4 Zákona č. 258/2001 Z.z. porušiť a ako toto porušenie predstavuje základ nároku na finančné zadostučinenie. Účelom finančného zadostučinenia nie je priznávať ho priamo za akékoľvek porušenie bez ohľadu na ich účelné uplatnenie v súdnom konaní a jeho potrebu. Žiadne ustanovenie právneho poriadku nepriznáva právo na primerané finančné zadostučinenie za každé porušenie spotrebiteľského práva, resp. ustanovenia zákona; v opačnom prípade by to zákonodarcu zakotvil priamo (za porušenie) a neviazal by ho na to, či sa spotrebiteľ úspešne (účelne) domáhal jeho ochrany na súde. Nepreskúmateľná je aj suma priznaného zadostučinenia 150 eur; aj keď výška zadostučinenia v peniazoch je predmetom voľnej úvahy súdu, aj táto úvaha sa musí opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská.

Žalovaný preto žiadal, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alebo aby rozsudok zmenil a žalobu zamietol. Žalovaný uplatnil nárok na náhradu trov konania; žalobcovia sa k odvolaniu žalovaného nevyjadřili.

3. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP) oprávnenou osobou (§ 359 CSP), preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie ako aj konanie rozhodnutiu súdu predchádzajúce, v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario). Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku zverejnil na úradnej tabuli ako aj na webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 07.05.2020 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru o neexistencii predpokladov pre potvrdenie ani zrušenie rozsudku, preto ho zmenil.

4. Uznesením č.k. 9Co/7/2019-89 z 21.03.2019 odvolací súd pôvodný rozsudok súdu prvej inštancie č.k. 7Csp/70/2018-49 z 08.10.2018, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcom sumu 150 eur a v prevyšujúcej časti bol návrh zamietnutý, v napadnutom vyhovujúcom výroku, t.j. výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcom sumu 150 eur, ako aj v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania, zrušil a v rozsahu zrušenia mu vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

V dôvodoch, pre ktoré bol rozsudok vo vyhovujúcom výroku zrušený poukázal na to, že v konaní, ktoré bolo základom a z ktorého žalobcovia vyvodzovali nárok na primerané finančné zadosťučinenie (konanie na Okresnom súde Prešov sp.zn. 9C/189/2015) neboli úspešní v celom rozsahu, ich žaloba o určenie neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy bola zamietnutá s poukazom na ust. § 43a ods. 1, § 43c ods. 1, § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka s konštatovaním, že neplatný nemôže byť nejestvujúci úkon, taký úkon nemôže odporovať zákonu, byť vadný; dôvodom zamietnutia žaloby v tejto časti nebolo porušenie osobitného predpisu, ale absencia takého postupu, dôsledkom ktorého zmluva vzniká, práve uvedené bolo základom pre úspech žaloby vo zvyšku - vo vzťahu k nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. V ďalšom konaní mal súd prvej inštancie v zmysle pokynu odvolacieho súdu, ak bude mať naďalej za to, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie je daný, uviesť, ktoré porušenie práv alebo povinností vyplývajú zo zákona č. 250/2007 Z.z. alebo osobitných predpisov žalobcovia v konaní Okresného súdu Prešov sp.zn. 9C/189/2015 úspešne uplatnili. Odvolací súd pritom poukázal na to, že Občiansky zákonník je všeobecným právnym predpisom, osobitnými, špeciálnymi predpismi sú predpisy upravujúce určitý úsek súkromnoprávných vzťahov, vzťahy v určitých oblastiach spoločenského života alebo určitých skupín osôb, čím vymedzil právne významné úvahy, ktoré sa mali stať základom (za situácie nezmenených skutkových zistení) nového rozhodnutia súdu prvej inštancie.

Oboznámením sa s rozhodnutím, ktoré sa stalo novým predmetom odvolacieho prieskumu nie je možné konštatovať, že k tomu došlo.

5. Žalobcovia, kvalifikovane právne zastúpení, podali žalobu, ktorou sa domáhali primeraného finančného zadosťučinenia 549 eur na tom skutkovom základe, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 9C/189/2015 na základe ich žaloby voči žalovanému boli úspešní, domohli sa bezdôvodného obohatenia keďže súd konštatoval, že zmluva nevznikla, čo má byť dôkazom oprávnenosti ich nároku na primerané finančné zadosťučinenie.

V žalobe citovali dôvody úspechu v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 9C/189/2015 takto:

„ Z dokazovania vykonaného prvostupňovým súdom, ktorá skutočnosť spochybnená nebola, vyplýva, že výška RPMN je iná v návrhu na uzavretie zmluvy ako v jej akceptácii. Z hľadiska zmluvného práva je irelevantné, či táto zmena je pre spotrebiteľa výhodná alebo nevýhodná, podstatná je skutočnosť, že návrh nebol prijatý bezvýhradne. V danom prípade Okresný súd správne aplikoval § 44 ods.2 veta prvá Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Z uvedených dôvodov dojednanie o RPMN nemožno považovať za platné zmluvné dojednanie, keďže v danom prípade chýba bezvýhradná akceptácia návrhu a k zmluvnému konsenzu medzi zmluvnými stranami nedošlo. Je teda zrejmé, že v prípade, ak zo strany adresáta návrhu na uzavretie zmluvy dôjde k zmene výšky úveru, zmene mesačnej splátky a neuvedeniu RPMN, dochádza tým k zmene podstatných náležitostí zmluvy a takúto odpoveď treba považovať za nový návrh. Následne preto, aby došlo k uzavretiu zmluvy, je potrebné túto odpoveď chápať ako návrh zmluvy, ktorý musí byť opätovne prijatý pôvodným navrhovateľom zmluvy, teda dlžníkom. V uvedenom prípade k tomu nedošlo, preto treba mať za to, že zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré sú predmetom konania, uzavreté neboli. V prejednávanej veci dochádzalo k bezdôvodnému obohacovaniu žalovaného každou sumou zaplatenou nad výšku poskytnutej istiny“.

V štádiu po zrušení pôvodného rozsudku odvolacím súdom, na pojednávaní, cestou svojho právneho zástupcu, na odvolacím súdom sformulovaný názor na skutkové a právne otázky súvisiace so zrušovaným rozhodnutím nereagovali, iba uviedli, že v konaní 9C/189/2015 boli úspešní v časti uplatnenia svojich práv kde sa od žalovaného úspešne domohli vydania bezdôvodného obohatenia, súd konštatoval, že zmluva nevznikla, nedošlo k uzatvoreniu zmluvy podľa § 40 Občianskeho zákonníka. Uviedli tiež, že majú za to, že bol porušený § 4 ods. 2 Zákona č. 258/2001 Z.z. poukazujúc tiež na to, že každá spotrebiteľská zmluva má mať písomnú formu.

6. Žaloba, v zmysle procesného úkonu adresovaného súdu, je uplatnením skutočností, ktorým hmotné právo prisudzuje právny význam. Žalujúca strana musí, okrem iného, v žalobe opísať rozhodujúce skutočnosti, čo nie je možné nahradiť odkazom na dôkazy /§ 132 ods. 1,2 CSP/, v zmysle § 139 CSP platí, že zmena žaloby je možná len so súhlasom súdu; o zmene žaloby rozhodne súd uznesením /§ 234 ods. 1 CSP/. Podľa § 140 ods. 2 CSP je zmenou žaloby aj doplnenie rozhodujúcich skutočností.

Z listín zo spisu nevyplýva, že by súd prvej inštancie v nadväznosti na novo žalobcami prezentované rozhodujúce skutočnosti, ktorými bol modifikovaný žalobný návrh, spočívajúce v tvrdení o tom, že pri uzatváraní zmluvy mal byť porušený postup žalovaného pri uzatváraní zmluvy v zmysle § 4 ods. 1 Zákona č. 258/2001 Z.z. /t.j. písomnou formou/, reagoval pripustením zmeny žaloby, z čoho vyplýva, že predmetom sporu zostal žalobný návrh založený na tvrdení tých rozhodujúcich skutočností, ktoré boli opísané v žalobe.

V odvolacom konaní v zmysle § 371 CSP žalobu meniť nemožno.

7. Žalobcovia sa v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 9C/189/2012 domáhali určenia neplatnosti Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo 14.10.2005 a domáhali sa taktiež toho, aby súd uložil žalovanému vydať žalobcom bezdôvodné obohatenie vo výške 549,60 eura. Okresný súd Prešov rozsudkom č.k. 9C/189/2015-26 z 23.11.2015 žalobu žalobcov ohľadne nároku na určenie neplatnosti zmluvy zamietol a ďalším výrokom uložil žalovanému uložiť povinnosť zaplatiť žalobcom bezdôvodné obohatenie 549,60 eura. Z dôvodov rozsudku prvoinštančného súdu, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 7Co/61/2016-46 z 29.09.2016 vyplýva, že k vzniku zmluvy medzi žalobcami a žalovaným nedošlo. Žiadosť žalobcov o poskytnutie úveru bola ich návrhom na uzavretie zmluvy podľa § 43a Občianskeho zákonníka. Ak žalovaný zmenil výšku žalobcami žiadaného úveru a úver im v schválenej výške fakticky išlo v zmysle § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka o odmietnutie návrhu žalobcov a teda nový návrh zo strany žalovaného, ktorý by musel byť žalobcami prijatý v zákonom predpísanej písomnej forme. Nakoľko k písomnému prijatiu nového návrhu v zmysle § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka nedošlo, preto ani zmluva o revolvingovom úvere vzniknúť nemohla, aj za predpokladu existencie ústneho či konkludentného súhlasu s novým návrhom, čo však nebolo preukázané, zmluva by bola neplatná pre nedostatok písomnej formy. Pokiaľ žalobcovia v prospech žalovaného uhradili sumu 1165,31 eura, rozdiel 549,60 eura je bezdôvodným obohatením získaným žalovaným plnením bez právneho dôvodu.

8. Podľa § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

9. Vychádzajúc z citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z.z., jazykovo - gramatického výkladu predmetnej právnej normy a toho, že ak nie sú závažné dôvody pre to, aby bol k slovnému textu iný význam, má sa výrazom použitým v právnej norme prisúdiť taký význam, aký má v zmysle právneho jazyka, je potrebné konštatovať, že uplatnenie práva v zmysle nároku na primerané finančné zadosťučinenia je úspešným len vtedy, ak je úspešne na súde uplatnené porušenie konkrétneho práva spotrebiteľa alebo povinností dodávateľa voči spotrebiteľovi upravených buď zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo tými osobitnými predpismi, normami ktorých je upravená ochrana spotrebiteľa.

10. Posúdenie každého nároku je vecou individuálne skutkových zistení, právom žalobcu je uplatniť na súde skutočnosti, ktorým hmotné právo prisudzuje právny význam a na základe týchto skutočností žiadať o rozhodnutie zodpovedajúce subsumpcii pod príslušnú právnu normu. Platí pritom, že žalobca môže požadovať aj to, čo mu podľa práva nepatrí keďže aj článok 6 ods. 1 Dohovoru ochrany ľudských práv a slobôd každému zaručuje, aby súd rozhodol o každom spore, ktorý sa týka jeho práv a záväzkov občianskej povahy.

11. Žalobcovia predmet žaloby, t.j. svoj právny záujem odôvodňujúci danosť uplatneného nároku konštruovali na tvrdení úspechu v konaní na Okresnom súde Prešov sp.zn. 9C/189/2015, v ktorom uplatnili nárok na bezdôvodné obohatenie.

12. Odhliadnuc od toho, že v konaní na ktoré poukázali, nemali úspech v úplnosti, ale len vo vzťahu k nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, čo malo odraz aj v rozhodnutí o nároku na náhradu trov konania keďže vo vzťahu k tej časti nároku, ktorým sa domáhali určenia neplatnosti zmluvy boli neúspešní a súd rozhodol o ich povinnosti zaplatiť žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % uznesením č.k. 9C/189/2015-59 zo 14.02.2017, podstatné je to, že právny základ ich úspechu pre vydanie bezdôvodného obohatenia nespočíval v tom, že sa domohli porušenia osobitnej právnej normy upravujúcej ochranu ich práv spotrebiteľov, ale v tom, že súd rozhodujúci o dôvode pre vydanie bezdôvodného obohatenia mal za to, že išlo v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka o plnenie bez právneho dôvodu. Uvedená špeciálna skutková podstata bezdôvodného obohatenia dopadá na situácie, v ktorých bolo plnené bez toho, aby medzi stranami existoval dôvod pre plnenie. Predmetná zákonná úprava sa vzťahuje nielen na osoby so statusom spotrebiteľa, nie je tak v zmysle § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z.z. osobitným právnym predpisom upravujúcim nároky spotrebiteľov čo znamená, že žalobcovia sa v konaní 9C/189/2015 nedomohli porušenia svojich práv spotrebiteľov, čím nebol daný základ ich nároku na primerané finančné zadosťučinenie.

Ak súd prvej inštancie vychádzal z opačnej úvahy, nebol jeho záver správny. Správny nebol názor súdu prvej inštancie ani pokiaľ, zdôvodňujúc relevantnosť základu nároku, poukazoval na to, že v poznámke k ust. § 3 ods. 3 Zákona č. 250/2007 Z.z. je daný odkaz na ust. § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka, čím má byť aj Občiansky zákonník osobitným právnym predpisom. Je totiž potrebné uviesť, že osobitnými, špeciálnymi normami upravujúcimi spotrebiteľské vzťahy všeobecného právneho predpisu, ktorým Občiansky zákonník je, sú ustanovenia Občianskeho zákonníka obsiahnuté v jeho piatej hlave s nadpisom Spotrebiteľské zmluvy / t.j. aktuálne §§ 52-54a/. Ustanovenia upravujúce konštrukciu vzniku zmluvného záväzkového vzťahu sú obsahom inej hlavy v systematike Občianskeho zákonníka, konkrétne štvrtej hlavy v jeho prvej časti.

13. Vychádzajúc z dôvodov uvedených v predchádzajúcom bode tohto rozsudku nebolo už potrebné zaoberať sa ďalšími odvolacími námietkami žalovaného, v odôvodnení rozhodnutia totiž nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

K odvolacej námietke upriamujúcej pozornosť odvolacieho súdu na to, že vzťah medzi stranami sporu vznikol v roku 2005 a zákon č. 250/2007 Z.z. v tom čase účinným nebol, nebolo navyše možné prihliadať nakoľko išlo o prostriedok procesnej obrany, ktorý nebol uplatnený v priebehu prvoinštančného konania a ako novota v odvolacom konaní nespĺňal predpoklady vyplývajúce z § 366 CSP.

14. Odvolací súd, majúc za to, že súd prvej inštancie zistený skutkový stav, nezmenený ani v priebehu odvolacieho konania, napriek v zrušujúcom uznesení naznačeným právnym východiskám, nesprávne právne posúdil, rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku tak, že žalobu zamietol.

15. O trovách prvoinštančného ako aj odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobcovia boli neúspešní v prvoinštančnom ako aj v odvolacom konaní, nárok na náhradu trov nemajú. Úspešnému žalovanému priznal voči žalobcom nárok na náhradu trov prvoinštančného ako aj odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške trov bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.